

[Søren P. Larsen.]

Undervisningen forbedret for vore Lærere i Folkeskolens Hovedfag, men naar vi fra vor Side sagde: Dansk, Læsning og Skrivning, var det saadan et ringe Standpunkt, som vi ikke kunde være bekendt.

Jeg maa maaske henvide til, at for Københavns Vedkommende har man indenfor Budgetudvalget udtalt sin Tilfredshed med, at man i Indledningen til Undervisningsplanen for de første 5 Klasser gør opmærksom paa, at en stærk Opøvelse i den mekaniske Færdighed gennem fortsat Træning i Fagene Læsning, Skrivning og Regning er fornøden, idet Udvalget er enigt i, at Skolen bør skærpe sin Indsats her. Jeg nævner dette, fordi det ikke kommer fra en Venstrekommune, det kommer fra Budgetudvalget i Københavns Kommunalbestyrelse, og det fremtræder som et glimrende Supplement til det, som vi fra vor Side gjorde gældende under Sagens første Behandling. Udvalget hævder videre — hvis jeg med den højtærede Formands Tilladelse maa nævne dette —, at det vil

„være af grundlæggende Betydning og komme Børnene til gode, hvad enten de forlader Skolen i 14—15 Aars Alderen for at gaa ind i praktiske Erhverv, eller de fortsætter Undervisningen“.

Jeg har villet nævne dette, fordi man fra anden Side vil gøre gældende, at vi vil tilsidesætte Fagene. Nej, vi har trukket dette op i vort Forslag, saaledes at Undervisningen i det, der er Hovedfagene indenfor Folkeskolen, bliver stærkt fremhævet som Seminariernes Maal.

Det ærede Medlem Hr. Vesterager havde nogle Bemærkninger til mig og gjorde derunder gældende, at Optagelsesprøven var ændret en Del, og jeg tror ogsaa, det var det ærede Medlem, der vilde gøre opmærksom paa, at Præparandaaret var faldet bort; og det er jo rigtigt. Indenfor Udvalget var der Enighed om, at saaledes som Præparandaaret havde udviklet sig gennem den sidste Snes Aar, havde det ikke længere den Betydning, det havde, da det kom ind i Loven af 1894.

Den Gang virkede det saaledes, at de unge, der skulde være Lærere, kom ind hos en Lærer, enten det nu var i By eller paa Land, hørte paa hans Undervisning, deltog i den, og fik, naar Læreren var forhindret, Lejlighed til selv at holde Skole; det gjorde de for Resten ogsaa under Lærerens Vejledning. Denne Ordning kunde for mange unge Lærere have den Betydning, at de blev vænnet til Skolen og fik at se, hvorledes Skolens Arbejde var, saaledes at de,

hvis de maaske ikke havde den stærke Lyst, kunde trække sig tilbage fra dette Arbejde.

Men saaledes foregaar det ikke for Øjeblikket. For Øjeblikket foregaar det fortrinsvis saaledes, at Seminarierne samler de unge i en Forberedelsesklasse, som tilsluttes Undervisningen, og saa indeles Præparanderne i Hold og faar 1—2—3 Timer om Dagen Lejlighed til at høre paa Undervisningen; og der sidder de 10—15 Stykker langs ad Væggene og hører paa Undervisningen i Seminariets Børneskole.

Derfor er vi gaaet med til at slette dette Krav. Nu er Ordningen i Virkeligheden udlevet, og jeg kan ikke erkende, at der ligger nogen nævneværdig Lettelse i Lovens Paragraf, saaledes som den er foreslaaet af Regeringen, og med de Tilføjelser, som Flertallet har stillet Forslag om. Det betyder ingen Lettelse i Kravene, det betyder efter min Mening en Skærpelse, og det skal ogsaa nok vise sig — det ærede Flertal har jo Magten og Styrken til at gennemføre det og gøre det til Lov —, at i Løbet af nogle faa Aar vil Eksamensskolernes Elever udgøre langt den største Del af det Materiale, Seminarierne faar at arbejde med.

Det vil efter min Opfattelse medføre, at vi i den jævne Befolkning i Smaabyerne og i Landdistrikterne faar Lærere, som maaske har gaaet i Gymnasiet i deres unge Aar og opholdt sig paa Seminarium i en Aarrække, og som derfor ikke er ret nøje kendt med Forholdene i den Befolkning, de kommer ud til, og saa skal det Flertal, der i Dag er stærkt nok til at forkaste vore Ændringsforslag og vedtage deres egne, af det praktiske Liv nok blive belært om, at man her er slaaet ind paa en Vej, som ikke er heldig for Folkeskolen i sin Helhed.

Der er et andet Forhold, som jeg gerne vil nævne. Saa snart Optagelsesprøven kommer i fuld Virksomhed vel i Løbet af en 5—6 Aar — jeg er tilbøjelig til at mene, at det første Aar eller to vil der ikke ske nævneværdigt —, skal Kravene nok slaa igennem, og saa skal det nok vise sig, at det unge Menneske, som gaar ind i Mellemskolen i 11 Aars Alderen, faar Lov til at fortsætte paa Skolebænken, indtil han kommer ud ved 21 Aars Alderen som en fuldt færdig Lærer. Det er det, vi fra vor Side har vendt os imod og ikke vil være med til at tage Ansvar for, og derfor har vi stillet vore Ændringsforslag.

Saa blev der gjort gældende, at Venstre havde en daarlig Stilling i denne Sag, og der blev henvist til den store Skolekommission. Men hvorfor gaa saa langt tilbage! Det Forslag, som nu foreligger til Ved-